

KOMUNIKAT PRASOWY nr 194/23

Luksemburg, 20 grudnia 2023 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-233/22 | Islentyeva/Rada

Środki ograniczające wobec Rosji zasadniczo nie zakazują rosyjskiemu obywatelowi posiadającemu licencję pilota turystycznego pilotowania statku powietrznego w Unii Europejskiej

W 2014 r. Unia Europejska przyjęła środki ograniczające wobec Rosji w związku z aneksją Krymu i miasta Sewastopol oraz jej ciągłymi działaniami destabilizującymi na wschodzie Ukrainy. W następstwie ataku Rosji na Ukrainę 24 lutego 2022 r. Rada zakazała¹ między innymi wszystkim zarejestrowanym w Rosji statkom powietrznym lądowania na terytorium Unii, startowania z tego terytorium lub przelotu nad nim. Ten sam zakaz dotyczył również wszelkich niezarejestrowanych w Rosji statków powietrznych, które były własnością, były czarterowane lub w inny sposób kontrolowane przez rosyjską osobę prawną lub fizyczną.

Komisja Europejska i Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA) zrozumiały ów zakaz w ten sposób, że dotyczył on również wykonywania w charakterze pilota lotów do celów prywatnych przez osobę posiadającą obywatelstwo rosyjskie, ponieważ kontrolowała ona czas i miejsce lotu statku powietrznego. Direction de l'aviation civile du Grand-Duché de Luxembourg (dyrekcja lotnictwa cywilnego Wielkiego Księstwa Luksemburga) odwołała się do tej wykładni w odpowiedzi przesłanej skarżącej.

Skarżąca – posiadająca luksemburską licencję pilota turystycznego obywatelka rosyjska i luksemburska, która korzystała ze statków powietrznych w porcie lotniczym Luksemburg-Findel – zakwestionowała przed Sądem Unii Europejskiej zakaz wydany przez Radę.

Sąd **oddalił skargę** skarżącej².

W ramach swojej analizy Sąd stwierdził jednak, że – jak podniosła Rada – **odnośny zakaz nie ma zastosowania do skarżącej**.

Zakaz ten dotyczy bowiem wyłącznie kontroli gospodarczej lub finansowej statku powietrznego, a nie kontroli sprawowanej przez pilota.

Wykładnia, zgodnie z którą zakaz ten obejmuje również obywateli rosyjskich posiadających licencję pilota turystycznego, byłaby oczywiście niewłaściwa w świetle celu polegającego na wywarceniu presji na rosyjskiego prezydenta i jego rząd, która mogłaby prowadzić do przzerwania naruszenia prawa międzynarodowego i zachowania integralności terytorialnej Ukrainy.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej

próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Decyzja Rady 2022/335/WPZiB](#) z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie; [Rozporządzenie Rady \(UE\) 2022/334](#) z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniające rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie.

² Oddalenie zostało oparte w szczególności na następujących względach: z jednej strony Sąd nie jest właściwy do dokonywania kontroli środków ograniczających wprowadzonych decyzją z zakresu wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), które nie stanowią środków ograniczających skierowanych wobec jednostek, lecz środki o charakterze generalnym; z drugiej strony, w zakresie w jakim odnośny zakaz został również przewidziany w rozporządzeniu Rady, którego kontrola należy co do zasady do właściwości Sądu, skarżący nie spełnia warunków, aby móc kwestionować ów zakaz, ponieważ nie dotyczy on jej bezpośrednio.